

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 3. Desumpta ex cap. 6. & 7. lib. 4. Regum, in quibus describitur
mira securis in aquam prolapsæ revocatio. Revelatio consiliorum à Syriis
initoorum, eorumque excæcatio. Vaticinium Elisæi de ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

nam Dñs alienis, nisi Domino &c. Fuge munera, quæ tibi Mundus offert; aliàs instar Giezi lepra peccati ocius adhærebit tibi.

Doctrina 3.

Desumpta ex cap. 6. & 7. lib. 4. Regum, in quibus describitur mira securis in aquam prolapsa revocatio. Revelatio consiliorum à Syriis initorum, eorumque excacatio. Vaticinium Elisei de amona copia tempore famis in Samaria, increduli Ducis pena &c.

Considera 1. **Q**UOD sicut lignum ad Elisei mandatum de profun- N.306.
do aquæ securim extraxerit, ita corpus Christiani
hominis discreto jejuniò per quadragesimale tempus maceratum, ani-
mam de profundo vitiorum & malarum passionum ad virtutis stu-
dium attollat. Rectè ergò asserit Doctor Angel. 2. quæst. 147. 2.
Assumitur abstinentia ad hoc, ut mens liberius eleuetur ad sublimia contemplanda.
& Hugo de S. Vict. tom. 3. ait: *est magni momenti abstinentia, quâ pur-
gantur vitia, impetratur venia, possidetur gratia, reparatur innocentia, arcana pa-
tescunt elevata homini caelestia.* De S. Aldegunde ex regia stirpe Abbatisa
Malbodiensi narratur 30. Janu. in ejus vita apud Lipeolum: quòd
Dominò revelante viderit quòdam tempore humani generis hostem,
sortem suam horrendum in modum deplorantem, qui causam hujus
à sancta rogatus responsò dederit: *Ideo se tristari, quòd cerneret filios Adæ
in eas Cæli Sedes magnò numero ascendere, unde ipse cum suis exularet.* Hæc
si ullò tempore totius anni causam lamentandi Dæmon habet, habet
vel maxime illam jejunii quadragesimalis tempore, quò juxta Evan-
gelium, Dominicâ primâ legi solitum, ejectus è Domiciliis suis im-
mundus spiritus ambulat per loca arida, & quærens requiem non in-
venit; eat tunc ad domos saltatorias, nullum reperiet, qui ei saltibus
inserviat. Pergat tunc ad popinas, non reperiet, qui Baccho & Cereri
tempus impendat. Videbit econtra omnes ad Tempia confluere,
peccata plangere, pro venia supplicare, orationibus continuò insistere.
Nòrunt fideles verba S. Hieron. dicentis: *Tales diligit milites Christus, qui
jejuniis vacant, quare? quia in jejunio victoria est, & in victoria triumphus.*
Sciunt hominem jejunio deditum, etsi innumeris valletur tentatio-
num hostibus, audire tamen verba Elisei quibus Ipse à Syris olim
circumdatus, servum suum animavit asserens v. 16. citati cap. *Noli*

G g g 2

metue-

metuere, plures enim nobiscum sunt, quam cum illis; nam teste Petrô Navarrâ jejunium scimus esse Dei arcem, Christi castrum, murum Spiritûs Sancti, vexillum fidei, castitatis signum, sanctitatis trophæum. Jejunium inordinatos appetitus & passiones percutit cæcitate, ut ad objecta illicita se nequeant effundere. Quin imò coguntur cum Syris Elisæum quærentibus captos se dare Spiritui, non ausuri impostero inftar Latronum Syriæ venire in terram Israël, in animam videlicet Deo servientem, ut in ea prædas agant.

N.307. *Considera 2.* Hominem illum, qui cap. 7. v. 3. Elisæum in summa fame Samariæ copiosam annonam promittentem, irridere ausus fuerat, merito à Propheta talibûs inuasum esse verbis: *Videbis oculis tuis, & inde non comedes.* Talis homo typum gerit Christianorum illorum, qui in sacris concionibus multa audiunt de excellentia Panis Eucharistici, ad spiritualem animæ refectioem perquam necessarij; hæc tamen verba nihili ducunt, donec in extremis vitæ constituti; dum cuperent hõc ferculò refici, ejusdem obtinendi copiam non assequuntur, vel celerî morte præventi, vel Ministris destituti, qui panem hunc eis tunc porrigant. Ex quo dein sequitur, eos in Tartaro æternam famem perpeti *ut canes.* Olim Israëlita rebelles in deserto exclamaverant Num. 21. *Nauseat anima nostra super cibo isto levissimo, sed ignitis cessere in prædam, ut ab illis percussi meritas darent temeritatis suæ pœnas.* Longè verò deterius supplicium illos exspectat, qui non figuram tantum, sed figuratum Ipsum dum viverent, nauseabant; hinc optimè admonet Dionys. Chartus. in hunc locum Numeri scribens: *Non nobis vertatur in nauseam panis cœlestis refectio spiritualis; alioquin Deo justissimè permittente invadent, intoxicabunt nos serpentes igniti, passiones mortifera, tela nequissimi spiritus infernales.* Si quis ægrotantium eo devenerit, ut gravem panis nauseam patiat, indicium facit Medicis, lethali se morbò affectum; nam communis eorum docet sententia, omnem nauseam esse malam, panis autem pessimam. Haud aliter dixerim de Christiano spiritualiter ægrotante. Is sanè periculoso laborat morbò, si vel præcepta jejunia, vel dandas eleemosinas invitus suscipit; at si demum eò devenerit, ut etiam cœlestem fastidire panem inceperit, jam quasi certum mortis æternæ de se dabit indicium, ut testatur spiritualium Medicorum Princêps Christus Joan. 6. asserens: *Nisi manducaveritis carnem filii hominis, & biberitis ejus sanguinem, non habebitis vitam in vobis.* Experietur talis, quod expertus est teste S. Scri-

ptur

pturâ Dux ille, qui panes ab Elisæo hîc promissos per contemptum nauſeaverat, hunc enim v. 17. citati cap. Conculcavit turba in introitu porta, & mortuus est juxta sermonem viri Dei. Quare ò Christiane! obsecunda verbis S. August. tract. 2. in Joan. dicentis: *Fiant fideles Corpus Christi, si volunt vivere de Spiritu Christi. De Spiritu Christi non vivit, nisi corpus Christi. Vis & tu vivere de Spiritu Christi? in corpore esto Christi.* Licet juratissimi animæ tuæ hostes Caro, Mundus & Dæmon te instar Samaria obſideant, ad deditionem tamen te neutiquam compellent: sed cogentur instar Syrorum fugam arripere, spolia ingentiorum tibi hîc pane reſecto relinquentes, quibus ditatus aliquando cœlestem ingredieris Samariam.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 8. 9. & 10. lib. 4. Regum, in quibus describitur Fletus Elisei. Vaticinium de ſavitia Hazælis. Inauguratio Jehu, ejus Vindicta ad Mandatum Dei de Domo Achab & Jezabel sumpta &c.

Considera 1. **Q**uemlibet peccatorem, dum tristissimam crucifixi N. 308. Salvatoris faciem & sanguineas sudantem lacrymas cum aliqua cordis compassione intuetur, uti posse eisdem verbis, quibus Elisæum tristem & lacrymantem cap. 8. compellavit *Azæel*, dicens: *Quare Dominus meus flet?* & talis homo audiet quæculosas Christi voces, non multum dispares illis, quibus *Azæeli* respondit *Elisæus* asserens: *quia scio, quæ factururus sis filiis Israël mala.* ò Christiane! uberes mihi Crucifixo extorquet lacrymas ingratitude tua, utpote qui tot beneficiorum à me acceptorum immemor, per repetita scelera mihi & Electis meis eris tam sæpè injurius. Ego erga te me gessi instar solis fulgidissimi, ut te vaporem terrenum ex nihilo per creationem eductum, per sacrum baptismum à sordibus originalis peccati ablutum, per veram fidem illuminatum, æternæ gloriæ facerem capacem, & tu ò ingratiſſimè! eris per millena crimina meum fulgorem obscuraturus. Quot barbarorum sunt, qui ob paucula peccata, per errorem aut ignorantiam commissa inter infernales gemunt poenas, & tibi toties per malitiam peccanti tam gratiosè pepercit oculus meus, veniamque indulſit: nec tamen inde permotus, antiqua repetes crimina, ut me per illa de novo Crucifixo affigas? cogita: quot hominum in extre-